

Justitsminister som Ordfører. Han udtalte sig ikke paa nogen Maade imod, at man ved en saadan Fattiglovgivning skulde kunne komme til at træffe Regler, der gribe ind i Valgretsbestemmelserne, men han udtalte sig — og det var paa Udvalgets Flertals Begne — imod, at man udtager dette enkelte Led af Fattiglovgivningen og gør det til Genstand for særlig Lovgivning, medens det bør finde Sted under den samme Lovs Behandling. Jeg skal gøre de ærede Medlemmer opmærksomme paa — hvad der maaste ogsaa kan interessere nu — at Landsstingsudvalget siger: „I denne Forbindelse“ — naar der kommer en samlet Fattiglov — „vil blandt andet det saa meget omdebatterede Spørgsmaal, om Sygehjælp bør betragtes og behandles som Fattighjælp og undergives samme Regler for Tilbagebetaling som denne, komme til Afgørelse“. De ville altsaa se, at man i det andet Ting har været fortrolig med dette, at Sygehjælp kunde blive at betragte som ikke værende Fattighjælp med de deraf følgende Ulemper. Der siges saa videre i denne Betænkning: „Det, som vistnok udelukkende har motiveret Lovforslaget, er Ønsket om at bortrydde den Hindring for Valgrets Udøvelse, der ifølge Grundlovens § 30 b ligger i at have modtaget Fattigunderstøttelse, som ikke er tilbagebetalt eller eftergivet. Men dette Formaal har efter Udvalgets Mening ikke en saadan Vigtighed, at man alene for dets Skyld skulde stride til, forud for og affondret fra den forestaaende Revision af Fattiglovgivningen, at iværksætte en for Modtagerne af Fattigunderstøttelse ugunstig Forandring“ — der var nemlig bestemt, at det tillige kunde kræves tilbagebetalt — „af Lovgivningens Bestemmelser om Forpligtelsen til at erstatte Fattighvæsenet den modtagne Hjælp, saa meget mere som Lovforslaget, selv om det nu kom ud som Lov, næppe vilde blive tilstrækkelig bekendt i Befolkningen saa hurtig, at det vilde udøve nogen videre Indflydelse ved de forestaaende Folketingsvalg, og det dog med temmelig Sikkerhed kan ventes, at Fattiglovgivningens Revision vil være tilendebragt inden de næste paafølgende Folketingsvalg“. Jeg skal tillade mig at gøre de Herrer opmærksomme paa den her afgivne Betænkning, hvor de altsaa ville se, at den Betragtning har ligget det daværende Landsstingsudvalg fjernt, at man i det hele skulde være affaaren fra ved Bestemmelser i den almindelige Lovgivning at træffe Bestemmelser, som indirekte vilde øve Indflydelse paa Grundlovens Valgretsregler. Men nu vil man sige: Ja, men det, som der da var Tale om, var kun Efter-

givelsen af Fattighjælp, samt hvor vidt Sygehjælp kan betragtes som Fattighjælp eller ikke. Men her er noget ganske andet; den Bestemmelse i § 64 kan umulig slippe igennem. Sa, men det er heller ikke noget nyt. Den samme Bestemmelse har foreligget gentagne Gange tidligere. I Samlingen 1874—75 havde vi Regeringens Fattiglovsforslag forelagt af daværende Indenrigsminister Tobiesen, og dette Forslag har i sine §§ 71 og 72 Regler, der ganske svare til det, som Regeringsforslaget nu gaar ud paa — i Detaillerne noget anderledes redigeret — men Bestemmelser var den samme, nemlig at under visse Omstændigheder maa denne Hjælp ikke betragtes som Fattighjælp, og medfører altsaa heller ikke dens Følger. Det er det, Lovforslaget udtrykker, og jeg tror, at denne Redaktion er skyldigere og svarer bedre til Tanken end det, der findes i det nu foreliggende Regeringsforslag. Dette Forslag blev saa drøftet her i Folketinget, og der blev under Sagens Behandling ikke rejst en eneste Tvivl, saa vidt mig bekendt, mod dets Grundlovmæssighed. Derimod kom der lejlighedsvis en Ytring frem under en anden Lovs Behandling. Der var indbragt af det ærede Medlem fra Odde et lille Stykke Fattiglov, som kort efter behandlede her i Salen. Derom sagde den daværende Indenrigsminister, at han havde Grundlovsbetænkningens, og i den Anledning stod Kimestad — den daværende Repræsentant for Kjøbenhavns 1ste Valgkreds — op og erklærede, at der over for dette Doktor Winthers Forslag ikke kunde være Spørgsmaal om, at det jo var fuldstændig i Overensstemmelse med Grundloven. Derimod kunde der maaste rejses en Tvivl overfor §§ 71 og 72 i Regeringsforslaget, men, siger saa Kimestad til, jeg har ikke villet gøre denne Tvivl gældende, fordi jeg paa ingen Maade var sikker i min Sag, og bliver der her en almindelig Opinton for, at vi ad denne Vej kunne løse en saa stor Op-gave som den, der her ligger for os, som denne Paragraf 71 — nu § 64 — omfatter, vil jeg ogsaa trygt kunne lade mine Skrump-ler overfor Grundloven fare. Jeg citerer ikke Ordene ordret, jeg har ikke det paagældende Bind foran mig, men jeg vil bede ærede Medlemmer se efter. Dette er Kimestads Betragtninger. Det kan godt være, at der er passeret meget mere, men det er, hvad jeg i denne Henseende ved et flygtigt Gen-nemsyn af de tidligere Lovgivningsforhand-linger derom har fundet. Dertil skal jeg sige, at bagved staar hele Striden om Domstolens Kompetence, som det ærede Medlem fra Rjøge er fuldt forstaaende om, og det